

Hőlégballon

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 19. szám, 2019. május 10.

Bizonyos életkor után az ember jobb, ha óvatosan vezet. Nagyon szomorú dolog ez. Lehet, hogy nekem se kéne már autóra ülnöm. Megvallom, olykor én is nekihajtok ennek-annak. Főleg parkoláskor, mikor a rendelésre jövök. Gyakorta tolatok neki lendületesen békésen álldogáló autókra. Lopva megnézem mindig a nyomokat, de inkább csak kíváncsiságból. Azt figyelem elsősorban, látott-e valaki; nem akarok úgy viselkedni, mintha közöm lenne az ütközésekhez.

Többnyire csodálkozom, hogy történhet meg, hiszen tudtommal észnél vagyok, csak eltereli a figyelmemet valami. Mit tudom én, állok be, de hopp, ott egy szép nagy Harley Davidson, amit ugye nehezen tudok kikerülni, kicsit ránézek, hú, egy Harley Davidson, és már neki is mentem valaminek. De nem kicsit, hanem kurvára.

Mostanában ez már rendszeres. Igaz, Párizsban is koccanással állnak meg az autók, és attól még nem rossz hely, Párizs mégiscsak Párizs. Én is úgy szoktam. Koccanással. Csak én Budapesten, ahol sajnálatos módon sok az idegbeteg. Nem szándékosan csinálom, úgy alakul. Ha lassan megyek, az sem segít, olyankor is sokszor jön a hang, dzs, brr, ó, kurva élet, megint legyaláztam egy autót. Kiszállok, nézem, van-e nyoma. Ha van, és komolyabb, átállok valahova. Ha nincs, akkor maradok.